

TEKERLEKLİ SANDALYE İLE BİR GÜN ETKİNLİĞİ

ENGELLERİ AŞALIM

Bugün gördüm ki tekerlekli sandalyede yaşamak zorunda kalan insanların ne kadar zorluklar çektiğini farkettim. Yaşama mücadelelerinde hayat onlara daha da zorlaşıyor. Yaşam alanlarının yetersizliği mesela asansörsüz ortamlar, olmayan rampalar engelli wc'lerin olmaması, caddelere gelişi güzel bırakılan taşıtlar, trafik ışıklarının, kaldırımların ve rampaların olmaması, son yıllarda gelişse de toplu taşıma araçlarında donanımın yetersiz olması engelli hayatını zorlaştırıyor.

Kendi başına bakımını sağlayamayan hastaların da bir yardımcıya ihtiyacı olması, yakını ve bakarı olmayan bir hastanın bakıcı tutmak zorunda kalması da gerekiyor.

Gelişen teknoloji ile beraber engelli bireylere

daha bi ulaşılır, daha bi hayatlarını kolaylaştırıcı çözümler üretilirse yaşam standartları bence o kadar yükselin ve bu da toplumumuzun sosyal gelişimine katkıda bulunur.

Ömer Salih ÇİMEN

Engelli kişilere yardım konusunda herkes slogan yapıyor, başka yerlerden gelip bizim gibi öğrencilere anlatıyor. Ama ne yazık ki hala daha hiç kimse bu konuyu umursamıyor. Yani kimse dediğim çoğu kişi. Sokakta engelli kişilerin yüzüne dik dik bakanlar nedeniyle engelli bireyler kendilerini kötü hissedebilir. Sokaklarda görüyoruz, yaşıyor böyle olaylar. Engelli arkadaşlarımızı sadece alay etmek ve bakmak üzmüyor. Sokaklarda ve yollarda olan bazı yerler engelli arkadaşlarımızı düşünülmeden yapılmış. Mesela üst ve alt geçitler. Tekerlekli sandalyeyi merdivenden çıkaramaz veya indiremez. Bunun gibi bir sürü düşünülmeden yapılmış birçok yer var. Herkes engelli bireylerin hayatlarının kolay olduğunu zanlıyor fakat hiç bizim sandığımız gibi değil. Aslında hayat onlar için oldukça zor ve üzücü. Yaldan geçenken onlarla dalga geçen insanlar var çevremizde. Bunuda duruma katarak birşey söylemeden önce bir düşünmeli insan. Bu dediğimi aramızdan kaç kişi yapıyor bilemem ama böyle bir olayda her kim olursa olsun uyarmalı. Dünya'da herkes birbirini tembihlerse ve uyarırsa, uyardığı gibi uygularsa çevremizde bilinçlenmiş insanlar olur. Bazı insanlar var. Geliyor:

- Sen şimdi engellisin gel ben sana yardım edeyim, diyor. Bu oldukça yanlış bir davranış. Böyle bir hareket yapmadan önce karşıdaki kişiyle bir empati kurmak gerekir. İlk önce "ben olsaydım ne hissederdim" diye sormalı kendi kendine insan. Bu davranış zaten alay etmeye giriyor. Yani bunu bir öğrenciden veya bir yetiştikenden hiç beklenilmez. Çünkü bu okullarda bilinçli kişiler tarafından anlatılıyor ve öğretiliyor. Artık bu konuyla ilgili herkes bilinçlenmeli.

Melike Zehra DDABAŞI
4/C 122

"ENGEL" DEĞİL ENGELLİ OLMAK

Günlük yaşantınızda engelli bireyleri çoğunuz görmüşsenizdir kimi zaman elindeki beyaz bastonuyla yürüyenleri kimi zaman söylemek istediği şeyleri işaretle anlatmaya çalışanları kimi zamanda tekerlekli sandalyeyle karşısına çıkan engeli aşmaya çalışan engelli bireyleri görmüşsenizdir. Hayatta bazı bireyler engelli olarak dünyaya gelmekte bazıları da sonradan engelli olarak olmaktadır. Her ne şekilde olursa olsun bir bireyin engelli olarak yaşamını sürdürmesi çok zordur. Bizlerde bunu bilerek engelli vatandaşlara elimizden geldiği kadar yardımcı olmalıyız. Kendimizi onların yerine koyarak empati kurmalıyız. Ben gözlerimi bir süre kapalı tuttuğunda bile karanlıkta kalmak oldukça zorken ayajını incittiğinde 3-4 gün yürümeden duramaktan nasıl da dayanırlar çektikleri zorluklarla. Bazıları engelli bireylere bakışlarını değiştiriyor bazılarında korkunç bir şey görmüş gibi uzaklaşıp kaçıyor onların çektiği sıkıntılar yetmezmiş gibi bazı kişilerin duyarsızca davranışları yüzünden onlar mutsuz oluyorlar. Onların mutsuzlukları yaşantılarını da etkileyebiliyor. Engelli bireylerimizin hayatlarını zorlaştırmak yerine kolaylaştırmalı ve topluma kazandırmalıyız. Engelli arkadaşlara elimizi uzatmalı onları korumalı onlardan kaçırmamalıyız. Engellilere acımak yerine onlara değer vermeliyiz. Uzun lafın kısası biz görmeyenlere göz, duymayanlara kulak ve yürüyemeyenlere ayak olmalıyız...

Yazar: Bilgesu Gökçe

İmza: Bilgesu

Empati

Hesgörü

Bugün size empatiyi anlatacağım. Bu empatide tekerlekli sandalyede olarak kendimi hayal edeceğim. İşte şimdi başlıyoruz.

Eğer ben tekerlekli sandalyede olsaydım kendimi kötü hissederdim. Çünkü her kez koşarken ben koşamıyorum.

Ayrıca oyunda oynuyamıyorum. Ve evdede yürüyemiyorum.

Tekerlekli sandalyede olmak çok zormuş.

Ben şimdi anlıyorum.

Başkalarının tekerlekli sandalyede olmalarını ne kadar zor olduğunu anlıyorum.

İşte empati kurmak

Böyle birşeymiş.

anlayış

Yazarı: Sude Kio.

İmza: Sude Kio.

41A

Sergi

Empati

Sergi

Yardımların
Sadece

ENGELLİ OLMAK

Tekerlekli sandalyede oturmak çok sıkıydı. Hiç ayağa kalkamıyordum, koşup oynamıyordum. Çok zor kullanıyordum. Ama kullanmayı öğrendikten sonra alıştım. Daha merdiven bile çıkarırken arkadaşlarımla oyun oynayamıyordum. Toplu taşıma araçlarını ise zor zor kullanabiliyordum. Parklarda oynayamıyordum. Topa vuramıyordum. Oyun oynarken arkadaşlarımla gibi hızlı olamıyordum. Ortak kullanımımla arkadaşlarımla kullanamıyordum. Herkesin önünde tek benim engelli olmam utanırdım. Utandığım için dışarı çıkmak istemiyordum. Hep sınıfta kalmak istiyordum. Ama sibilğim için dışarı çıkmam gerekiyordu. Kollarım yorulduğunda birinin beni bebek gibi itmesi gerekiyordu. Her ihtimale karşı ise birinin benim yanımda gezmesi gerekiyordu. Hiç kimse engelliler için bir oyun alanı, nefes alabileceği, utanmaya gerek olmayan bir alan düşünmemişti. Allah'tan toplum taşımada yer yapmışlar arıza oraya da insanlar bebek arabası koyuyorlar. Yani kimse için engellileri düşünmeği yoktu. Benim o sandalyede oturduğumu gören herkes benimle "Engelli engelli!" diyecek dalga geçiyordu. Kısracası engellilik, sıkıcı ve zordur. Empati yapmanın ne olduğunu, empati yaptığında karşındakini ne kadar iyi anlattığını gördüm. İnsallık bütün engelli bireyler sağlıklılarla kavuşarlar.

ELİF ALPOBLU

41C 58

Acıbadın Emlak Konut
İlkokulu

ARTIK BİLİYORUM

Onlara kimse yardım etmiyor. İşte ben bunu denedim.

Okulumda = Sosyal sorumluluk projesi vardı. Öğretmenim beni görevlendirdi. Neredeyse bir günüm tekerlekli sandalyede geçti. Tekerlekli sandalyede otururken çok zorlandım. Merdivenlerden inemedim, oyun oynayamadım, kitaplarımı alamadım. Neyseki arkadaşlarım vardı onlar bana yardım etti. Ama birinin yardımıyla da olsa hayat çok zordu. En kötüsü çocuklar asla yol vermiyorlar. Tam aksine sandalyenin önüne geçmeye çalışıyorlar. Arkadaşlarıma çok teşekkür ediyorum. Onlar bana çok çok ama çok yardım ettiler. Onlara minnettarım. Ama ben kendimi sanki gerçek bir engelinin olduğunu düşünmeye başladım. Eğer tam olarak yani sabah uyanımdan akşam yatana kadar sandalyede yaşamaya çalışsam kim bilir ne yapardım? Ayrıca ben 1 buçuk ders sandalyede kaldığımda bile bu kadar zorlanıyorum. Sami gerçek bir engelim olduğunda ne kadar zorlanacağımı düşünemiyorum bile.

Ama ben bir karar aldım.
Şunu asla aklımdan çıkarmayacağım.

— Belki ben de bir gün engelli olabilirim...

Yazan Ceren Sahin

22.12.2019

Kompozisyon ödevi